

monestir d'Arles: «Clerano, *Bonabosco*, mansos de Bededa vel de Arleles ---» (*MarcaH.*, 990.51).

Ponsich (*Toponímia* 72) situa millor: «lo mas de l'Argentaria, avui dirruit, que era al sim del bach de *Bonabosch*» S. XVII; per on es veu que es tracta d'un vessant obac, doncs boscos; i també l'*InuLC* el posa a l'art. *bosc*; per més que partint d'això s'aplicà a un *Mas de Bonabosch* S. XVI, i «aludem de *Bonabosco*» a. 1011 (Ponsich). Ací tenim, doncs, un compost del mot *bosc*, o del seu ètmon pre-romà BOSKO-; i es concebria que també s'hi integri el pre-romà BONA, que hem postulat: en una forma com BONA-BOSKOI (genitiu) o *Bona (de) bosco* contret, p. ex. amb el sentit de 'termenal (o rec) del bosc'; concebible també un b. ll. *bona (de) bosco* 'els béns del bosc'. També es podria suposar que BONO combinat molt d'hora en *bonobosco* hagués conservat la vocal interna gràcies a una dissimilació antiquíssima. Molt hipotètica aquella combinació en l'aspecte lexical pre-romà, i aquesta també ho fóra des del punt de vista fonètic; però bé sembla que hi indueix la grafia *Bonobosco* de 898.

¹ Pron. *bónə*, no *búnə*, com el f. de *bo* adj. si bé fluctua entre *ó* i *ú* a Perp. i altres zones centrals (veg. *DECat* 1, 9a21 ss.), i justament a Bompàs vaig anotar-lo amb *ú*.

BONABÉ, el Ras de ~

Pron. *bonabé*, 1931, 1959, bell planell de pasturats prop d'Alós d'Aneu te. Isil. La *-é* tancada (és errònia la grafia *-bè* d'*E. T. C.* 1, 68) revela precisament que no hi ha sufix *-ARIU*: que a l'Alt Pall. es pronuncia *-é*. Es tracta de l'equivalent de l'arag. *bonavero* «relació de los bienes sobre que versa una demanda: suele acompañar la demanda misma». Pres del b. ll. *bona vero*... 'quant als béns', la frase amb què els notaris encapçalaven aquesta relació (*DECH* 1, 688a48-53).

Fou també usual a Rbg.: així en la sentència de 1554 sobre els feus i possessions del comtat de Rbg.: «El *Bonavero* y bienes aprehensos son los siguientes: *Comitatus Ripacurtiae* --- est situs prout sequitur: castra, villae, foca et pardine cum earum terminis --- et *bona* de quibus supra fit mentio: la villa de Bena-barre --- confronta con --- Pilzan, Purroy, Aler ---» (cita de J. M. Moner, *Bi. Escr. Rbg.*, p. 67).

No hi ha, doncs, relació etimològica amb cap dels següents: *Bono* (V. art. infra); ni cat. *bony* (i la seva família ibero-basca); ni amb *Bonestarre*: ni el grup celtoide BONA, que acabo d'exposar; ni amb el nom del poble *Bonnaves* del departament Cantal, que es deu accentuar en la *á* (potser provinent de BONA NOVA, cf. el cogn. gironí *Barnave*).

Bonabosc, V. BONA pre-romà *Bonadona*, *Bonafí*, *Bonafont*, V. BON-, cpts. *Bonafonat*, *Bonafós*, *Bonafús*, V. *Boronat* *Bonaigua*, *Bonaire*, V. BON-, cpts. *Bonal*, *Bonau* NPP germ., V. *Bonarigues* *Bonalfaqum*, V. *Benal*- *Bonalcoraig*, V. *-coraix*, *Bini-*

BONAMIRA

Rafalet de ~, te. de Llocnou de St. Jeroni (xxxii, 171.8), dient que es llegeix primerament en una donació del Duc de Gandia al monestir de S. Jeroni de Cotalba a. 1424; SSiv. en parla a la p. 132, s. v. *Benimira*, i a la p. 361, art. *Rafalet de Bonimira*, com aljama habitada per moros, citada juntament amb *Alfauir* i *Rafalet*, situada a l'Horta de Gandia, i pertanyent al Duc. En ser expulsats els moriscos, el 1605 va passar a Alfauir, i restà sense habitants; el convent hi féu una casa de conreu, i refetes les derruïdes, el 1607-1609 s'hi establiren nous habitants; a la pàg. 132, sospitava que fos idèntic a Almiserà, però ja no diu res d'això a la p. 361, en què es mostra més informat.

No sembla haver-n'hi res en el *Rept.*, però trobem notícies en el S. XIII d'un lloc de nom ben semblant: en un doc. de 1273-74: «Càrcer i Sumacàrcer i el *rafal* de *Beniamira*» (MtzFdo., *DolValACA* 1, núm. 1669; no tinc nota clara de si és el mateix a què MtzFdo. remet ací en la forma *Bonamira*); en un doc. de 1273-74: Càrcer i Sumacàrcer i el *rafal* de *Beniamira*» (ibid., reg. 19, fº 109, núm. 1669); i 1274 «Sumacàrcer i *real* de *Beniamira*» (reg. 37, fº 69, núm. 1707).

²⁵ Resulta, doncs, que en tots tres docs. va citat junt amb Sumacàrcer; i, en dos, també amb Càrcer: poblacions llunyanes del Llocnou de St. Jeroni, i un poc més de Gandia: des de Càrcer hi ha uns 30 k. a Llocnou, i des d'aquest a Gandia, uns 12 k. més: el fet, però, de citar-lo juntament amb aquells llocs no és més que un indicatiu (no forçós) de proximitat. D'altra banda també és ben possible que les possessions del Duc de Gandia s'estenguessin més a l'O.: car no sols Llocnou es troba en el camí que duu a Xàtiva-Albaida, i per tant a Càrcer, sinó que la *Pobla del Duc*, és molt més enllà encara en direcció a aquelles poblacions: ja a mig camí d'aquelles des de Llocnou. En conclusió el nom és el mateix entre les dades del S. XIII i les del *Rafalet* i és possible que n'hi hagués un duplicat més a l'O., però més aviat es té la impressió que es referexi tot a un sol lloc.

Per a l'*ETIM.*, en aparença es podria identificar amb *Binimira*, antiga alqueria d'Artà (ja en el *Rept.* de Mall.) el nom de la qual hem estudiat en el vol. 1, 205-6: on, partint del fet que aquest apareix antigament en la guaidora forma *Beniagmira*, arribem a la conclusió que és un compost del NP germ. AGMIR, amb *Beni-* aràbic (o possiblement amb *Bena* moss. < PINNA). Però com que ací no apareix l'element Ag-en cap de les dades, és possible, i fins probable, creure que aquesta semblança, ben imperfecta, és per coincidència.

Ací tenim *Bena-* en el doc. de 1274, i *Bona-* en quasi totes les mencions posteriors, per tant és ben fàcil que els dos casos de *Beni-* siguin deguts a la intrusió d'aquest prefix aràbic adotzenat; fet que en el vol. 1, pp. 205-7 hem pogut constatar en dotzenes de noms. Sembla, doncs, que ens hem de deixar guiar per la forma dominant *Bona-mira*, i interpretar-lo simplement com 'rafal de bona vista', tal com hi ha *Mirabò*,